

5 klasė

Namų darbai 1/31/2026

Skaitymas: skaityti vadovėlyje „Mes-ketvirtokai“ psl. 118, atsakyti į mėlynai parašytus klausimus puslapio apačioje.

Prisegtame lape, atlikti 4 užduotį: raiškiai perskaitykite ištraukas (a,b,c) ir nupiešti peizažus, kurus pristatysite klasėje.

Sukurk 4 eilučių eilėraštį tema „Ką man reiškia Lietuva?“

Priminimai:

Vasario 14d. vasario 16 minėjimas: mokiniai su tautiniais rūbais.

Vasario 21d. ČLM ir JC rengia Užgavenių mugę. Ruošiamės – pirsime, parduosime ir dalyvausime. Mokiniai turi pranešti mokytojai ar prekiaus mugėje.

Mokytoja Rasa

630-640-0954

④ Raiškiai perskaitykite ištraukas (a, b, c).

A Pilku rūku *apsiaustas* šiandien visas pasaulis, ir mane visą *apsiautė* rudens nuotaika. Klevų alėja nutiesta mirusių lapų auksiniu kilimu, o ant jo šen ir ten rauduoja purpuriniai taškai, lyg kraujo lašai, išvarvėję iš sužeistos širdies.

apsiausti — apdengti, apsupti kuo

Ilgesys skverbiasi į visus sielos užkampius. Ilgu viso ko: saulėtų vasaros dienų, jau nuskendusiu amžinybėje, ir tų mirusių lapų, ir nužydėjusių gėlių, ir debesėlių, nuplaukusių į nežinomą tolą, ir išlėkusių į dausas paukščių...

dausos — oras, padangė; šiltieji kraštai

Šatrijos Ragana

B Rudeniop. Saulelė kas rytą vėliau tesikelia, kas vakarą anksčiau gulasi. O dienovidžiu tankiai rūkas užstoja už šviesos, tarytum pavydėdamas saulės spindulių, žemei neleidžia nė pasišildyti. Taip pat debesys, gainiojami vėjo iš vieno pakraščio dangaus, kyla, užia, lekia lydami viduriu dangaus ir vėl nukrinta kitame pakrašty.

spyktelti — švystelėti

šniokšti — čia užti

Vienas ką tik nušniokštė, rodos, ir vėjas nusiginė. Nespėjo saulelė spyktelti, ir vėl vėjas beatgenęs tuo pačiu keliu kitą. Tas vėl šniokšdamas taip pat pylė savo lietų. Kiekvienas nuo savęs drėkino ir drėkino iškaitusią per vasarą žemelę. Dabar jau storai ji purvuota ir nebegraži.

Žemaitė

skliautas — dangaus
pusrutulis

stunkterėti — suduoti

volas — prk. didelė
banga, vilnis

švėsterėti — švystelėti,
blykstelėti

be paliovos — nenu-
stojant

© Kažin kur toli toli lyg kas dideliu akmeniu į dangaus skliautą stunkterėjo. Sudundėjo vieną kartą, ir daugiau nieko. Neilgai trukus pasikartojo ir, lyg įtūžusi, kietai nuriudėjo per visą dangų. Net žemė sudrebėjo išsigandusi. Visais laukais šiurpas perėjo, ir vėjelis krūmuose nubudo, ištisą dieną ramiai išsnaudęs. Ėmė sukinėtis, dūkti. Tai žemai karklus prie pat vandens palenkia, tai per patį vandenį piktomis vilnelėmis perbėga. Visur krutina tik, varo. Baisu ir jam. Pakėlęs galvą matau — pusę dangaus apglėbęs juodas juodutėlis debesis stovi. Ir vis rūsčiau rangosi, volais velias, vis aukščiau ritas. Viską graso sunaikinsiąs ir savimi užversiąs. Nieko nė truputėlio nepagailėsiąs. Ir vėl stunkterėjo. Ir piktai, ir galingai. Staiga žaibu švėsterėjo vienon kiton pusėn. Mėlyna ugnimi akimirksniui visas debesis užsidegė. Tik papylė lietus vienu matu. Tarytum debesis pratrūko, tarytum dabar visą žemę nuskindins, užplauks. Tik pilka, tamsu pasidarė. Nieko, ničnieko nematyti. Kad pliaukšterėjo staiga, net ausyse suskambėjo. Nušvietė iš vieno aplinkui. Ir ėmė dabar griausti, trinksėti ir toliau, ir arčiau be jokios paliovos. Lyg būtų su didžiausiu priešu į mūšį susikibę ir paleidę visas patrankas. Užia tik, pleška, net kratosi viskas. Ir lyg tai būtų kalnų pajėgos susitikusios, tarytum kalnai kitas ant kito griuvo.

Gražu! Tikras mūšis!

Pagal Igną Šeinių